

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Małgorzata Bednarek
SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie T. G.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 65§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 1 sierpnia 2023 r.,

skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 978/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt II K 1846/21

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego T. G.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 26 września 2022 roku, sygn. akt II K 1846/21 uniewinnił oskarżonego T.G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 978/22, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora, zaskarżony

wyrok uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opolu.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k., skargę na wyrok Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania a to art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i uchylenie wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania przy jednoczesnym braku rozpoznania szeregu faktów i dowodów wymienionych w odpowiedzi na apelację oskarżonego, a wskazujących na brak możliwości wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego i konieczność uniewinnienia oskarżonego, a zatem decyzja Sądu Odwoławczego w zakresie uchylenia wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania jest ewidentnie przedwczesna i wysoce dowolna i pobieżna, gdyż nie uwzględnia obszernego stanowiska oskarżonego zawartego w odpowiedzi na apelacji i nie wyklucza go do zasady;
2. obrazę przepisów postępowania a to art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i uchylenie wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na reguły ne peius z art. 454 § 1 k.p.k. wykluczające możliwość wydania wyroku skazującego wobec oskarżonego, który został uniewinniony przed Sądem I instancji, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, gwarancje procesowe zapewnione oskarżonemu, w tym domniemanie niewinności i rozstrzyganie wątpliwości na korzyść oskarżonego, zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania jednoznacznie wykluczają możliwość stwierdzenia, że oskarżony dokonał zarzucany mu czyn i wskazują, że powinien zostać uniewinniony od dokonania zarzucanego mu czynu, a zatem nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania z uwagi na reguły ne peius z art. 454 § 1 k.p.k.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454§1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Natomiast niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie in meriti mogło zapaść w II instancji.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, podstawą uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania było uznanie, że „Sąd meriti dokonał niewłaściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującej przyjęciem błędnych ustaleń faktycznych”. Sąd ten wskazał także, że „dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy w Opolu ocena dowodów - w szczególności ocena zeznań świadka A.R. i w konsekwencji wyjaśnień oskarżonego oraz pozostałych przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów, została przeprowadzona niezgodnie z regułami wynikającymi z art. 7 k.p.k.”. Z pisemnych motywów wyroku uchylającego wynika, że zasadność uchylenia zaskarżonego wyroku wynika w głównej mierze z niewłaściwej oceny zebranego w sprawie materiału, w tym przede wszystkim zeznań świadka A.R., które przez Sąd I instancji zostały uznane za niewiarygodne, a w konsekwencji z

treści art. 454§1 k.p.k. i zawartego w tym przepisie zakazu wydania wyroku o charakterze reformatoryjnym w sytuacji, gdy Sąd pierwszej instancji uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd odwoławczy oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanął bowiem na stanowisku, że wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, zeznania świadka A.R. należało uznać za wiarygodne i na ich podstawie budować ustalenia stanu faktycznego. Sąd odwoławczy wskazał bowiem, że „okoliczności podawane przez świadka A.R. z etapu postępowania przygotowawczego i z rozprawy przed Sądem, ukazują ich spójność, konsekwencję i wiarygodność. Kolejne składane depozycje przez tego świadka, gdzie opisano te same zdarzenia, są ze sobą zgodne i spójne”, co uzasadnia uznanie ich za w pełni wiarygodne. W ocenie Sądu Najwyższego, wbrew twierdzeniom autora skargi, Sąd Okręgowy w Opolu w uzasadnieniu wyroku w sposób jednoznaczny wskazał jakie okoliczności miały wpływ na wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Zatem za całkowicie chybione i bezpodstawne uznać należy zarzuty obrazy art. 437 § 2 k.p.k. zawarte w skardze obrońcy oskarżonego T. G.

Jednocześnie podkreślić należy, że Sąd rozpoznający skargę nie jest upoważniony do kontroli przeprowadzonej w wyroku sądu odwoławczego oceny poszczególnych dowodów, w tym przede wszystkim zeznań świadka A.R. w płaszczyźnie odpowiedzialności karnej oskarżonego T.G. Zauważyć bowiem należy, że skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego nie służy weryfikacji oceny dowodów dokonanej przez ten sąd. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych, zaś ingerencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy, co klóciłoby się z zasadą ich samodzielności jurysdykcyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]

[PGW]

